



Slovenska
filharmonija

Novoletni koncert

Francoski poljub



1. januar 2023

ob 18. uri

Gallusova dvorana



www.filharmonija.si



Lekarna
Ljubljana

Pokroviteljica koncerta



cankarjev dom

www.cd-cc.si

Tradicionalni novoletni koncert

Francoski poljub

Orkester Slovenske filharmonije

Dirigent: **David Niemann**

Solistki:

Fleur Barron, mezzosopran

Milanka Črešnik, klavir

Koncertni mojster: **Miran Kolbl**

Program:

Emmanuel Chabrier (1841–1894)

Kralj po sili

Slovanski ples

Georges Bizet (1838–1875)

Odlomki iz opere *Carmen*

Les Toréadors

Seguidilla

Chanson du Toréador

Habanera

Intermezzo

Chanson bohème

Maurice Ravel (1875–1937)

Ogledala

Norčkova jutranjica (Alborada del gracioso)

* * *

Hector Berlioz (1803–1869)

Poletne noči, op. 7

Vilanela

Duh vrtnice

Claude Debussy (1862–1918)

Otroški koticček, orkestriral André Caplet

Golliwogov cakewalk

Charles Aznavour (1924–2018)

For me, formidable

Barbara (1930–1997)

Je ne sais pas dire

Janez Maticič (1926–2022)

Dvanajst etud, op. 30

Etuda št. 2, Allegro comodo

Charles Dumont (1929)

Non, je ne regrette rien

Maurice Ravel

Dafnis in Hloa, koreografrana simfonija v treh prizorih

Suita št. 2

Tradicija se glasi, da vstop v novo leto spremijo dunajski valčki, zlati odenki plemiških in meščanskih plesnih dvoran z začetka 20. stoletja ter obilje penine. Obdobje glasbene romantike ravno tako večinoma povezujemo s severnimi, nemško govorečimi sosedi, in izražanjem umetnikovega notranjega doživljajskega, predvsem čustvenega sveta. Vendar letošnja zvočna popotnica v novo pot okoli Sonca ne bo posegla po dunajskem razkošju, kaj šele težkem nemškem svetobolju, pač pa nas bo ovila v lahkotnost francoske romantike in očarljivost šansonov.

Glasbeni stavek **Emmanuela Chabrierja** so občudovali vidnejši skladatelji njegovega časa – denimo Debussy, Stravinski in R. Strauss –, vendar se je v zgodovino evropske glasbe zapisal kot »mali mojster«. Njegova neformalna glasbena izobrazba je imela za posledico predvsem neobremenjenost z ustaljenimi akademskimi pravili: prosto je prehajal med lahkotnim glasbenim jezikom operet in bolj kromatiziranim glasbenim tkivom, navdihnjenim z Wagnerjevimi harmonskimi rešitvami. Tudi v komični operi **Kralj po sili** najdemo različne zvočne teksture in skladateljske postopke, s katerimi je želel slikati temperament tujih ljudstev in oddaljenih glasbenih obdobji; spevne melodije v italijanskem slogu, wagnerjansko dramo, energične plesne, pridih renesančne polifonije, slovanske in francoske kolorite ... Delo si ni utrdilo položaja v standardnem opernem repertoarju. Vzrok je bržkone v slabem libretu oziroma prezapleteni zgodbi o francoskem kralju, ki bi sredi 16. stoletja moral postati kronana glava Poljske, vendar ni želel zapustiti rodne mu grude. Vseeno sta *Poljska zabava* in *Slovanski ples*, zaradi svoje zvočne učinkovitosti, do danes ostali na orkestrskih sporedih.

Georges Bizet je bil sredi 19. stoletja vzhajajoča skladateljska zvezda Pariškega konservatorija, za povrh pa je slovel kot eden najboljših pianistov svojega časa, čeprav se nikoli ni posvetil profesionalni koncertni poti. Po zaključenem študiju pa je zanimanje za njegovo glasbo drastično usahnilo; dela, ki so celo doživela izvedbo v skladateljevem življenju, niso vzbudila zanimanja javnosti. Ob pisanju **Carmen** v žanru francoske komične opere se je odkrito bal odziva takratnega meščanstva, saj je slutil, da bi njene življenjske, veristične poteze lahko pretresle marsikaterega pariškega dušebrižnika. Ni se motil; premiera je povzročila škandal, skladatelj pa je pičle tri mesece pozneje umrl. Danes je *Carmen* ena najbolj priljubljenih oper vseh časov; slave ji ni prinesla le mikavna pripoved o karizmatični zapeljivki iz delavskega razreda, pač pa tudi eksotična »španska« barvitost. Bizetev prijatelj Ernest Guiraud je ob postopnem naraščanju priljubljenosti opere prepoznal priložnost in največje uspešnice priredil v dve orkestralni suiti. Že naslovi opernih točk oziroma suitnih stavkov nakazujejo na tesno povezanost s španskim podnebjem, kar rišejo tudi tradicionalne španske glasbeno-plesne oblike, ritmi, kromatizirano glasbeno tkivo in bolj ornamentiran pristop k melodiji.

Muzikološki pregovor pravi, da so v drugi polovici 19. in še na začetku 20. stoletja Francozi pisali najboljšo špansko glasbo, saj so bili najbolj naklonjeni eksotizmu Iberskega polotoka.

Maurice Ravel je do teh negoval zlasti poseben sentiment, saj je po materini strani podedoval baskovsko kri, rojen pa je bil nekaj kilometrov stran od francosko-španske meje. **Norčkova jutranjica** je eden najbolj jasnih primerov Ravelovega pisanja v visoko stiliziranem »španskem« slogu, brez neposredne prilastitve določenih melodij ali ritmov, temveč s prosto rabo njihovih značilnosti: pogosti so drobno okraševanje melodične linije, hitre repetitije na enem tonu, sinkopacije, pogoste ritmične permutacije, glissandi in zadrževanje disonanc v sicer diatoničnem zvočnem loku. Naslov dela ni naključen, saj se »jutranjica« nanaša na srednjeveško ljubezensko pesem zaljubljenec, ki se razhajata ob sončnem vzhodu; »norček« pa je Michel-Dimitri Calvocoressi, glasbeni kritik in muzikolog, ki je skupaj z Ravelom in španskim pianistom Ricardom Viñesom osnoval umetniško skupino *Apaše*. Ime so si nadeli po evropskih uličnih tolpah, saj so jih – po zelo glasnem zagovoru Debussyjeve opere *Pelej in Melisanda* ob njenem premiernem fiasku – pariške novice označile za razbojnike. Ravel je petim Apašam namenil zvočni portret v sprva pianističnem, pozneje pa tudi orkestralnem ciklu *Ogledala*, v katerem najdemo tudi *Norčkovo jutranjico*.

Hector Berlioz je do polovice 19. stoletja v Parizu že postal zelo znan in cenjen skladatelj, manjkalo pa mu je denarja. Pri pisanju oper – najbolj cenjene in dobičkonosne glasbene zvrsti v Parizu – ni bil uspešen, zato se je preživljal tudi s pisanjem glasbenih kritik, a recenzentske tlake ni opravljal z veseljem. Tudi njegov zakon je hitro propadal. Našel je ljubico, pevko Marie Recio, ter z njo odšel na turnejo v tujino kot dirigent. V tem času (1841) je napisal **Poletne noči, op. 7**, cikel samospevov za mezzosopran in klavir, za katerega je uporabil šest pesmi svojega prijatelja in sosedu Théophila Gautierja. Pozneje je cikel tudi orkestriral; sprva za nastop njegove spremljevalke v Leipzigu v sklopu nemške turnee leta 1843, potem pa je delo večkrat revidiral in predelal tudi za druge glasovne lege. Vsak izmed šestih samospevov je posvečen znanemu pevcu ali pevki, ki je cikel predstavil nekje v svetu. *Vilanela* (posvečena Louisi Wolf) – ime se nanaša na zvrst baladne pesemske oblike, ki ima dolgo in bogato zgodovino, njena glavna značilnost pa je pastoralna, rustikalna tematika – vpelje *Poletne noči* s slikanjem spomladanskega veselja do življenja, slavljenja ljubezni in užitka zaljubljenec ob dolgih sprehodih po gozdu s prepletenimi dlanmi. Drugi samospev cikla je *Duh vrtnice* (za Anno Bockholz-Falconi). V pripovedi naj bi dekle v sanjah videlo duha vrtnice, ki jo je dan poprej imela pripeto na obleko za bal. Vrtnica naj bi imela večjo srečo kot številni možje, saj je odcvetela na prsih mladenke, kar je najboljša možna smrt. *Vilanela* in *Duh vrtnice* sta napisani s pomočjo različnih skladateljskih tehnik; slednja je prekomponirana, kar pomeni, da vsak novi verz prinaša tudi novo glasbo, medtem ko se orkestrska spremljava *Vilanele* variirano in vedno gosteje ponavlja v vsaki kitici.

Tudi **Claude Debussy** ni bil ravno vzor zvestega moža. Na dolge počitnice v Normandijo se je odpravil z Emmo Bardac, materjo svojega učenca. Ko je njegova soproga Lilly po nekaj mesecih ugotovila, da se Claude po avanturi ne vrne k njej, je poskušala narediti samomor. Zaradi tega je Debussy izgubil nemalo prijateljev in podpornikov, med drugimi tudi svojega večnega zagovornika Ravela. Ne glede na začetni škandal in poznejšo nenaklonjenost sta novoporočenca Claude in Emma Debussy skupaj živela do konca

svojih dni, svojo edino hčer pa sta poimenovala kar Claude-Emma. Debussy je trdil, da je v življenju poleg glasbe ljubil le svojo hčer, zanjo je leta 1908 napisal tudi klavirski cikel šestih skladb **Otroški kotichek**, ko ji je bilo zgolj tri leta. Posvetilo – »[m]oji ljubi majhni Chouchou z nežnimi opravičili njenega očeta za to, kar sledi« – razkrije, da se je skladatelj zavedal tehnične in interpretativne težavnosti cikla, nikakor primernega za otroško klavirsko vajo. Sklepno izmed del cikla je *Golliwoggov cakewalk*; Golliwogg je bil tisti čas priljubljen lik otroških slikanic in lutka iz blaga črnega obraza, *cakewalk* pa je ples, nastal iz »slavnostnega« hoda sužnjev, ki so si za nagrado na tekmovanjih svojih lastnikov priborili torto. Skladba je napisana v slogu takrat priljubljenega ragtima s številnimi sinkopiranimi ritmi in namigi na zvočnost bendža. V posnemanje ameriške glasbe pa v satirični maniri vdirajo citati Tristanovega akorda iz Wagnerjeve opere *Tristan in Izolda*. Leta 1911 je celoten cikel orkestriral André Caplet.

V francoski glasbeni zgodovini najdemo glasbene oblike z imenom *chanson* vse od srednjega veka pa do danes. Vendar bi bilo napačno sklepati, da gre vselej za enako glasbeno obliko ali neprekinjeno umetniško tradicijo. Polifona šansona ars nove – razen dejstva, da gre za glasbeno obliko z besedilom – nima skupnih točk z realističnim šansonom poznega 19. stoletja. Slednji se je pojavil v koncertnih kavarnah in kabareti na Montmartru pod vplivom literarnega realizma in naturalizma. Do konca druge svetovne vojne je postal izrazito popularen, besedila so v prvi vrsti tematizirala težave delavskega razreda, glas pa so mu dajale predvsem ženske. Daleč najbolj znana predstavnica realističnega šansona je bila Édith Piaf, ki ga je pela do svoje smrti leta 1963. S skladateljem **Charlesom Dumontom** je soustvarila več kot trideset znanih pesmi. Leta 1960 ji je ta skupaj s pesnikom Michelom Vaucairejem predstavil pesem ***Non, je ne regrette rien*** (*Ne, nič ne obžalujem*), ki je postal simbol francoskega šansona. Piaf naj bi bila na dan njihovega srečanja precej slabe volje, vendar je ob poslušanju Dumontove izvedbe takoj navdušeno ugotovila, da gre za zimzeleno popevko.

Prav Piaf je mladega armensko-francoskega pevca **Charlesa Aznavourja** spodbudila k zasledovanju pevske kariere. Aznavour je postal ikona francoske popularne glasbe, posnel je več kot tisoč dvesto del v devetih jezikih, napisal ali soustvaril pa jih je še enkrat toliko. Skupaj z Jacquesom Plantejem je napisal popevko ***For me, formidable*** (*Za me, zamamna*) v mešanici francoskega in angleškega jezika. Delo je šaljiva polilingvistična deklaracija ljubezni s pridihom swinga in velja za standard sodobnega šansona.

Predhodnica novega šansona, značilnega za obdobje od 1990 do danes, pa naj bi bila **Barbara**. V petdesetih letih minulega stoletja je živela med Brusljem in Parizom, kjer je v manjših klubih večinoma pela obdelave že uveljavljenih šansonjerjev. Od nastopa v glasbeni dvorani Bobino leta 1961, sploh pa od dve leti poznejšega koncerta v Teatru kapucinov, ko je prvič javno zapela svoje avtorske pesmi, je njena glasbena uspešna pot zacvetela. Album *Barbara poje Barbaro*, na katerem najdemo tudi pesem ***Je ne sais pas dire*** (*Ne znam povedati*), je postal uspešnica, ki je do danes zaznamovala francosko glasbeno popularno kulturo.

Lani (2022) umrli Prešernov nagradjenec, redni član SAZU, skladatelj, pedagog in pianist svetovljanskega duha, **Janez Maticič**, je za sabo pustil bogato glasbeno zapuščino, ki je že v njegovem življenju zaznamovala mlajše generacije. Študiral je na ljubljanski Akademiji za glasbo pri Lucijanu Mariji Škerjancu (kompozicija) in Danilu Švari (dirigiranje), a je že leta 1959 odšel na izpopolnjevanje v Pariz k znani glasbeni pedagoginji Nadii Boulanger, pri kateri se je seznanil s sodobnimi glasbenimi tokovi. Pot ga je kmalu (1962) pripeljala v stik s porajajočo se elektroakustično glasbo v studiu Skupine za glasbene raziskave (Groupe de Recherches Musicales) pod vodstvom Pierra Schaefferja, očeta konkretne glasbe. Osrednjo vlogo njegovega opusa zavzemajo klavirska dela, ki jih je pogosto sam tudi izvajal. V predpariško, z neoromantiko zaznamovano obdobje sodi tudi **Dvanajst etud, op. 30**, ki so z izbiro zvrsti in načinom kompozicijskega jezika svojevrstna počastitev Chopina. Skladatelj sam je imel prav ta cikel za svoje najpomembnejše delo pred selitvijo v Francijo. Vsaka izmed etud je zasnovana na dvanajstih različnih tonalitetah, ki si pogosto, vsaj na zvočni ravni, sledijo v razmiku tritonusa. Kot etude, torej vaje ali študije, pa interpretira tehnično izzivajo vsaka po svoje: *Etuda št. 2* v Ges prinaša sekunde v hitrih pasajah z melodično spremljavo. Cikel etud naj bi v svoj učni program sprejeli številni profesorji Pariškega konservatorija.

Ravelovo sploh najdaljše delo je leta 1909 naročil impresarij Sergej Djagilev za pariško plesno skupino Ruskega baleta. Po kar treh letih je skladatelj oddal partituro baleta **Dafnis in Hloa**, za katerega je scenarij po elementih grškega avtorja Longusa zasnoval koreograf Michel Fokine. Plesna pripoved sledi čuvaju koz Daphnisu in pastirci Hloi od njune prve ljubezenske iskrice skozi vse zaplete in izzive, ki jim jih nalagajo nimfe in manjša božanstva. Koreografirana simfonija v treh prizorih, kot je delo označil Ravel, je bila kot balet za takratno občinstvo nepriljubljena, veliko širše sprejeta pa je bila kot samostojno orkestrsko koncertno delo. Prvi dve sliki je Ravel preoblikoval v suito že leto pred oddajo baletne partiture; *Suito št. 2*, ki temelji na tretjem prizoru, pa je dokončal po uprizoritvenem fiasku leta 1913. Tako balet kot tudi obe suiti temeljijo na štirih vodilnih motivih, ki spremljajo oba protagonista in njuna najrazličnejša doživetja. Čeprav muzikologi bujen harmonski potek *Dafnisa in Hloe* pogosto opredelijo za impresionističen, sam skladatelj te oznake ni maral. Delo še danes velja za enega izmed viškov orkestracijske obrti in zares le stežka najdemo tako inventivno uporabo pahljače zvočnih barv, ki jih ponuja simfonični orkester.

Ivana Maričić

Orkester Slovenske filharmonije se lahko skupaj s svojimi predhodnicami (Academio Philharmonicorum, Filharmonično družbo in prvo Slovensko filharmonijo) pohvali z bogato tradicijo, kar ga uvršča med najstarejše podobne institucije v Evropi. Njegove korenine segajo v leto 1701, ko so domači plemiči po zgledu italijanskih družb ustanovili Academio Philharmonicorum, katere osrednji namen je bil spodbujanje glasbene umetnosti. Njeno delo je ob prevladi meščanstva nadaljevala Filharmonična družba (1794), ki je slovela kot ena boljše organiziranih v Srednji Evropi, zato ne preseneča, da so njeno častno članstvo med drugimi sprejeli tudi Joseph Haydn, Ludwig van Beethoven, Niccolò Paganini in Johannes Brahms. Kot glavni cilj si je Filharmonična družba zadala izvajanje inštrumentalne glasbe, s čimer so bile začrtane smernice sodobnega simfoničnega orkestra.

Ta je z vso polnostjo zaživel leta 1947, ko je bila ustanovljena Slovenska filharmonija. Obudila je bogato koncertno življenje, ki ga je v prejšnjem poldrugem stoletju zaznamovala Filharmonična družba. Orkester je nenehno rasel, za kar so bili odločilnega pomena najprej domači stalni dirigenti, med temi gre posebna veljava Samu Hubadu, Urošu Lajovcu in Marku Letonji, potem pa tudi številni slavni dirigenti gostje kot Carlos Kleiber, Riccardo Muti, Charles Dutoit in Daniel Harding ter solisti največjega mednarodnega slovesa.

Ljubljanskemu občinstvu ponuja različne abonmajske cikle, ki vključujejo standardni orkestrski repertoar 18. in 19. stoletja ter tudi najsodobnejšo glasbo in glasbo starejših slogovnih obdobj, s čimer glasbeniki dokazujejo svojo vsestranskost.

V zadnjih desetletjih so turneje in gostovanja Orkester Slovenske filharmonije vodili v najprestižnejše dvorane in na odmevne festivale po vsem svetu. Od leta 2019 je Orkester Slovenske filharmonije tudi rezidenčni orkester Festivala Ljubljana.

Nemški dirigent **David Niemann** se uveljavlja kot eden najobetavnejših dirigentov svoje generacije. Sprva je študiral violino, nato se je leta 2007 povsem posvetil študiju dirigiranja pri Davidu de Villiersu na Univerzi za umetnost Folkwang. Študij je nadaljeval pri Leifu Segerstamu na Sibeliusovi akademiji v Helsinkih, nato še pri Edu Spanjaardu in Jacu van Steenu na prestižnem mojstrskem tečaju Dutch National Masters v organizaciji Amsterdamskega in Kraljevega konservatorija iz Haaga. Mojstrsko diplomu iz dirigiranja je pridobil na Visoki šoli za glasbo in gledališče v Hamburgu.

Leta 2013 je v pariški Komični operi asistiral Emmanuelu Krivinu pri uprizoritvi Schumannovega *Manfreda*. Med letoma 2015 in 2018 je bil asistent dirigenta v Narodni operi iz Montpellierja, kjer je sodeloval z Michaelom Schønwandtom. Do sedaj je nastopil še z Nemškim simfoničnim orkestrom iz Berlina, Simfoničnim orkestrom Vallès, Katarskim filharmoničnim orkestrom, Nacionalnim orkestrom Capitole iz Toulousa, Nacionalno opero Lorene, Filharmoničnim orkestrom mesta Turku, Nacionalnim orkestrom iz Lilla, Radijskim simfoničnim orkestrom iz Stuttgarta, Dansko nacionalno opero, Nizozemskim filharmoničnim orkestrom, Hamburškimi simfoniki itn.

Redno gostuje v Narodni operi iz Montpellierja, v kateri je poustvaril nekaj odmevnih uprizoritev, med njimi Schumannovega *Manfreda*, Ravelovo opero *Otrok in uroki* (*L'Enfant et les sortilèges*) in Debussyjev balet za otroke *Škatla z igračkami* (*La Boîte à joujoux*).

Leta 2015 je prejel drugo nagrado na mednarodnem dirigentskem tekmovanju Malko pod vodstvom Danskega nacionalnega simfoničnega orkestra.

Med vrhunci sezone 2021/22 je sodelovanje s Simfoničnim orkestrom iz Helsingborge, sestavom Ensemble Modern, Filharmoničnim orkestrom iz Luksemburga, Orkestrom Slovenske filharmonije in Simfoničnim orkestrom Južne Jutlandije (Festival Rueda Langgaarda). Kot asistent dirigenta je bil angažiran v Operi iz Malmöja (asistent Alexandra Joela pri *Seviljskem brivcu*) in Nizozemski državni operi (asistent Enriqua Mazzole pri operi *Anna Bolena*).

Med nedavnimi angažmaji velja izpostaviti poseben interdisciplinarni projekt z Mlado nemško filharmonijo v partnerstvu z najvidnejšimi umetniki slam poezije nemško govorečih držav in Schönbergov oratorij *Preživeli iz Varšave* v kombinaciji z Beethovnovi *Deveto simfonijo* ob odprtju barcelonske koncertne sezone Simfoničnega orkestra Vallès v ikonični Palači katalonske glasbe. Med drugimi podvigi so cikel projektov s Filharmoničnim orkestrom iz Katarja, več nastopov

z Nacionalnim orkestrom Capitole iz Toulousea, Filharmoničnim orkestrom iz Luksemburga; številni koncerti z Narodno opero iz Montpelliera, nastopi z Narodno opero Lorene in Liričnim orkestrom Provanse iz Avignona.

Singapursko-britanska mezzosopranistka **Fleur Barron** je lavreatka festivala Schubertiada (Schubertova nagrada 2022). V sezoni 2022/23 je izbrana umetnica programa *Hemelsbestormer* »glasbenih zvezd vodnic« nizozemske dvorane Concertgebouw, pred kratkim je bila imenovana za umetniško partnerico Simfoničnega orkestra Kneževine Asturije iz Ovieda, v sodelovanju s katerim bo v naslednjih sezonah poustvarila več projektov.

V sezoni 2022/23 jo čaka niz vznemirljivih prvih sodelovanj s sestavi, kot so Pariški orkester (Esa-Pekka Salonen), Mlada nemška filharmonija (sir Mark Elder), Filharmonični orkester Nizozemskega radia (Vasilij Petrenko), Ansambel Balthasarja Neumanna (Thomas Hengelbrock). Na opernem prizorišču se bo prvič predstavila s Simfoničnim orkestrom iz San Francisca pod vodstvom Ese-Pekke Salonena v naslovni vlogi opere *Adriana Mater* finske skladateljice Kaije Saariaho v novi produkciji Petra Sellarsa. Nastopila bo v naslovni vlogi Hassejeve serenade *Mark Antonij in Kleopatra* v Hannoveru; naslovni vlogi Purcellove opere *Didona in Enej* s sestavom La Nuova Musica za posnetek pri založbi Pentatone; kot altovska solistka v scenski uprizoritvi Mozartovega *Rekviema* v Narodni operi Bordeauxa; ter v vlogah Bersi (*Andrea Chénier*) in Mallike (*Lakme*) v Operi Monte Carla.

V partnerstvu s pianistom Juliusom Drakom bo nastopila v dvorani Concertgebouw, pariškem gledališču Athénée, na festivalu LIFE Victoria v Barceloni, Avditoriju princa Filipa v Oviedu (Principe Felipe Auditorium), festivalu MiTO v Milanu in Torinu ter na gostovanju v ZDA. Recitale bo s pianistom Kunalom Lahiryjem priredila v Dvorani Wigmore in na festivalu samospevov Oxford Lieder ter s pianistom Malcolmom Martineaujem v koncertni dvorani Snape Maltings.

Pianistka **Milanka Črešnik** se je po koncu študija pri Aciju Bertoneclju na Akademiji za glasbo v Ljubljani (2001) izpopolnjevala na Visoki šoli za glasbo v Kölnu pod mentorstvom Vasilija Lobanova. Leta 1995 je osvojila drugo nagrado na Državnem tekmovanju mladih glasbenikov Slovenije. Nastopa v različnih komornih zasedbah doma in tujini. S saksofonistko Betko Bizjak Kotnik sta izdali zgoščenko *Replique*. Leta 2007 sta na tekmovanju za komorne skupine Primož Ramovš v Ljubljani osvojili prvo nagrado. Kot solistka je s Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija pod vodstvom Davida de Villiersa izvedla Matičičev *Koncert za klavir in orkester št. 1*. Na Akademiji za glasbo v Ljubljani je končala specialistični študij klavirja v razredu Tatjane Ognjanović. Vrsto let je sodelovala s svetovno priznanim komponistom Janezom Matičičem. Izvedla in posnela je večji del njegovega obsežnega repertoarja za klavir in komorno glasbo, med drugimi GEMINI za dva klavirja, skupaj z mojstrom Matičičem. Nedavno pa je pri DSS izšla zgoščenska z njenimi posnetki celotnih *Etud za klavir* Janeza Matičiča. Je profesorica klavirja na Glasbeni šoli Nazarje.

Pokroviteljica koncerta



*Umetnost, ki premika.
Presune in se nas dotika.
Nas objema in prevzema.
Navdihuje, navdušuje.
Vsakič drugačna, vedno privlačna.
Naj bo z vami tudi v letu 2023.*

Sr(e)čno 2023!



Slovenska filharmonija
Kongresni trg 10, 1000 Ljubljana, Slovenija; www.filharmonija.si



Prešernova cesta 10, 1000 Ljubljana, Slovenija; www.cd-cc.si

Izdal: Cankarjev dom, kulturni in kongresni center, 2023
Zanj: Uršula Cetinski, generalna direktorica
Lektorirala: mag. Sonja Košmrlj
Celostna podoba: Arih Dinamik, d.o.o.
Oblikovala: Mojca Vanelli
Program javne službe Cankarjevega doma sofinancira
Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije.

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je Republika Slovenija.
Dejavnost Slovenske filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

Filharmonični
festival
8 baročne
glasbe
Januar 2023

Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija

Vivaldijeve skrivnosti

13. januar 2023 ob 19.30

Orkester Slovenske filharmonije

Federico Maria Sardelli

glasbeno vodstvo

Oliver Dizdarevič violina

Marika Przybył violina

Žiga Faganel violina

Tomaž Sevšek orgle

Spored: **A. Vivaldi**

Nemir

20. januar 2023 ob 19.30

Orkester Slovenske filharmonije

Federico Maria Sardelli

glasbeno vodstvo

Spored: **J. A. Fils, J. M. Kraus, H. J. Rigel,**

Friderik II. Veliki, J. Haydn

Bachova čudovita dela

27. januar 2023 ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.30

Zbor in Orkester

Slovenske filharmonije

Grete Pedersen dirigentka

Ana Dolžan violina

Matej Grahek flavta

Tomaž Sevšek čembalo

Spored: **J. S. Bach**



Slovenska
filharmonija



Nakup vstopnic:

Blagajna Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10, Ljubljana

vsak delavnik od 11. do 13. in od 15. do 17. ure

ter uro pred koncertom

T +386 1 24 10 800, E info@filharmonija.si

Spletna prodaja:

<https://filharmonija.kupikarto.si/>

Postanite član Kluba prijateljev Slovenske filharmonije!

FKK

SMS

SOS

VIP

PVC

Že sledite Slovenski filharmoniji? Si želite pogosteje obiskovati naše koncerte? Vas mika pogledati tudi v zakulisje delovanja Slovenske filharmonije? Če bi radi z nami doživeli kaj novega, vas vabimo, da se nam pridružite v **Klubu prijateljev Slovenske filharmonije**.



Z mobilnim telefonom **odčitajte QR-kodo**, ki vas bo pripeljala na filharmonično spletno stran. Na označen prostor **vtipkajte svoj elektronski naslov** in se s tem včlanite v **Klub prijateljev Slovenske filharmonije**. Tako boste z nami

prijateljevali tudi zunaj dvoran, obenem pa boste seznanjeni z najnovejšim dogajanjem in ugodnostmi, ki jih boste deležni samo člani kluba.

Z včlanitvijo boste sodelovali v **nagradnem žrebu**, ki bo potekal v **petek, 6. januarja 2023**. Trem izžrebancem bomo podelili **komplet vstopnic** za 8. Filharmonični festival baročne glasbe in **set dveh posebej izdelanih kozarcev** z logotipoma penine Bjana in Slovenske filharmonije. Izžrebance bomo o nagradah obvestili po elektronski pošti.

*Postanite del skupnosti,
katere življenje bogati glasba
Slovenske filharmonije.*



Slovenska
filharmonija

Glasba in pika.

www.filharmonija.si



OPERA
BALET
LJUBLJANA

SLOVENSKO NARODNO GLEDALIŠČE

Koreograf **José Carlos Martínez**
Dirigent **Kevin Rhodes**

Giselle

Premiera 12. 1., ponovitve do 28. 1. 2023

 **cankarjev dom**



Sponsor sezone
2022/23
SNG Opere in
baleta Ljubljana



Spletna
medijska
pokroviteljica

Nemški narodni mladinski orkester

Solist:
Christian Tetzlaff, violina

Dirigent:
Francesco Angelico

Program:
**L. Dallapiccola, J. Suk,
D. Šostakovič**



 **cankarjev dom**

18. 1. 2023
Slovenska filharmonija

Partner orkestra

Pokrovitelji orkestra

V sodelovanju z

